

בעולם הבא, ונאמר בהם גם צפור מצאה בית וכו'. אשרי הוא מי שמקבל אורחים ברצון שלם, כאלו מקבל פני שכניה, שממדה שאדם מודד בה מודדים לו. בא רבי אלעזר בנו ונשק ידיו, והשתטחו לו כל החברים ואמרו לו: אלו לא באנו לעולם אלא לשמע הדברים הללו - די.

בין כך הרי אליהו יורד מלמעלה עם כמה חילות של נשמות וכמה מלאכים סביבו, והשכינה העליונה מעטרת על כלם, כתר בראש של כל צדיק. באותו זמן התעורר קול בעץ שלמעלה בנגון, וכמה עופות של נשמות שורות שם בענפים שלו. זהו שכתוב גדל האילן ומתחזק וכו', ויאמר: כן, רבי רבי אתה, אתה הוא עץ שגדול ותקיף בתורה, בענפים שלך, שהם איברים קדושים, כמה עופות שורים שם, שנשמות קדושות כמו שלמעלה, שנאמר בו ובענפיו יקננו עופות השמים, וכמה בני אדם למטה יתפרנסו מהחפור הזה שלך, כשיתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובגללו וקראתם דור בארץ וגומר.

פתח אליהו ואמר: כשיצאת שבת וימים טובים, וישראל הם תחת ממשלת סמא"ל ושבעים ממנים ודוחקים את ישראל, קול יוצא מהשמים אליו, ויאמר כך, יר"א בש"ת, וזה בראשית, תהיה לך בושח מן השמים, וזה (בראשית).

תקון שביעי

בראשית יר"א בש"ת, אוי לו לסמא"ל, כשיבא הקדוש ברוך הוא לפדות את השכינה ואת ישראל בגיה, ותובע ממנו ומשבעים האמות ומהממנים שלהם

צפור מצאה בית וכו', ופאה איהו מאן דמקבל אורחין ברעו שלים, כאלו מקבל אנפי שכינתא, דבמדה דמדד בר נש בה מודדין ליה, אתא רבי אלעזר בריה ונשיק ידוי, ואשתטחו ליה כל חבריא, ואמרו ליה, אילו לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין די.

אדהכי הא אליהו קא נחית מעילא, בכמה חיילין דנשמתיין, וכמה מלאכיא סוחרניה, ושכינתא עלאה עטרה על פלהו, פתר בריש כל צדיק, בההוא זמנא קלא אתער באילנא דלעילא בנגונא, וכמה עופין דנשמתיין שריין תמן בענפוי, הדא הוא דכתיב (דניאל ד) רבה אילנא ותקיף וכו', ויימא הכי, רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון אברין קדישין, כמה עופין שריין תמן, דנשמתיין קדישין בנגונא דלעילא, דאתמר ביה (שם ט) ובענפיהי ידורן צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי (דף כד ע"א) חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ וגומר. פתח אליהו ואמר, פד נפיק שבתא ויומין טבין, וישראל אינון תחות ממשלה דסמא"ל ושבעין ממנן, ודחקין לישראל, קלא נפיק מן שמיא לגביה, ויימא הכי, יר"א בש"ת, ודא בראשית, יהא לך פסופא מן שמיא, ודא (בראשית).

תקונא שביעאה

בראשית יר"א בש"ת, ווי ליה לסמא"ל, פד קודשא בריך הוא ייתי למפרק לשכינתא ולישראל בנהא, ותבע מגיה הוא לפדות את השכינה ואת ישראל בגיה, ותובע ממנו ומשבעים האמות ומהממנים שלהם